

i Congo et bemærkelsesværdigt første skridt henimod en fremtidig international orden. Selv om Congo først og fremmest var et afrikansk problem, måtte den grundlæggende indstilling til problemet være universel.

Enhvert forsøg på at svække sekretariatets funktioner måtte forkastes, udtalte den japanske repræsentant. Generalsekretærembedet må være internationalt i karakter og må være ansvarligt alene over for De Forenede Nationer.

Forslaget om en reorganisering af sekretariatet på basis af grupprepræsentation ville lamme FN's funktioner og kunne føre til organisationens opløsning.

Liberias repræsentant udtalte, at begivenhederne i Congo havde bevirket, at den venlighed, der herskede mellem afrikanske stater, var blevet afløst af mistro og had. Han fandt, at angrebet på generalsekretæren var uretfærdigt. En genindkaldelse af det congolesiske parlament ville være meget vanskelig, og han stillede sig tvivlende over for, om et møde i parlamentet under FN's auspicer ikke ville være intervention i Congos interne anliggender. Endelig udtalte han sig til støtte for, at generalsekretæren opnåede den fornødne økonomiske baggrund til at udføre sine operationer.

Irans repræsentant angav to grunde, som efter hans mening var afgørende for, at FN's operationer ikke havde været mere heldige: uenigheden mellem de politiske ledere i Congo og uenigheden mellem FN's medlemmer. FN måtte imidlertid ikke give op, for det ville betyde, at man åbnede vejen for fare og sammenstød af interessekonflikter. Der ville i så fald være fare for, at Congo ville miste sin nylig hårdtvundne uafhængighed.

Generalsekretær Hammarskjöld tog i plenarforsamlingens møde den 5. april til orde imod de af udenrigsminister Gromyko og andre repræsentanter fremsatte beskyldninger imod ham. Disse beskyldninger var, udtalte hr. Hammarskjöld, fremsat uden forsøg på at retfærdiggøre dem ved angivelse af en eneste kendsgerning. Generalsekretæren fandt ikke anledning til at kommentere beskyldningerne personligt. De foreliggende oplysninger viser, fortsatte han, at sekretariatet og FN-kommandoet loyalt havde støttet det congolesiske folk. Han fandt det

imidlertid besynderligt, at de citerede udtalelser kunne tillades, uden at det parlamentariske organ, i hvilket de var fremsat, krævede udtalelserne sandsynliggjort. Dette ville være tilfældet i et nationalt parlament, mente han.

Generalsekretæren vendte sig imod udenrigsminister Gromykos påstand om, at han uden lovligt grundlag havde taget hele Congo-sagen i sin hånd og selvrådigt bestemt, hvad der skulle gøres og ikke gøres i Congo. Hr. Hammarskjöld mindede om sikkerhedsrådsresolutionerne af 14. og 22. juli samt 9. august 1960 — alle vedtaget med Sovjetunionens stemme. Han gjorde endvidere rede for den efterfølgende tid, i hvilken han ligeledes havde forelagt sine beslutninger og rapporter til godkendelse. Generalsekretæren erklærede, at han meget gerne ville have delt ansvaret, men pegede på, at FN's organer i årenes løb mange gange havde fundet det bekvemt i almindeligt holdte vendinger at overlade beslutninger om handlinger vedrørende „højeksplosive problemer“ til generalsekretæren.

Hr. Hammarskjöld kommenterede to særlige spørgsmål af juridisk og teknisk karakter, som Sovjets repræsentant havde rejst under debatten. Sovjets repræsentant havde insisteret på, at problemerne om finansiering af Congo-operationen og den under Suez-krisen påbegyndte operation skulle afgøres af sikkerhedsrådet. Generalsekretæren hævdede heroverfor, at når en beslutning var taget af sikkerhedsrådet, måtte de dermed forbundne udgifter påhvile organisationen og skulle følgelig i henhold til pagtens art. 17, stk. 2, fordeles af plenarforsamlingen. Hammarskjöld overlod til plenarforsamlingens medlemmer selv at drage konsekvenserne af Sovjets forslag, der ville bevirke, at veto-reglen ville kunne bringes i anvendelse også med hensyn til den økonomiske baggrund for løsningen af fredsbevarende foranstaltninger. Generalsekretæren vendte sig derefter til det andet særlige spørgsmål. Der var, udtalte han, fremsat klage over, at Congo-operationen ikke havde været ledet af FN's afdeling for politiske sager og sikkerhedsrådanliggender, angiveligt fordi en sovjetborger var chef for afdelingen. Han anførte heroverfor, at generalsekretæren var den eneste af sekretariatets stab, som af